

DESIRE®

Susannah Erwinová
Konkurz na
manželku

 HARLEQUIN®

SUSANNAH ERWINOVÁ

KONKURZ
NA MANŽELKU

PŘEKLAD

MICHAELA KLEVISOVÁ

Milá čtenářko,

když otevřete červnové knížky, zjistíte, že hrdinky mají něco společného: všechny překročí hranici profesionálního vztahu a se svým šéfem či klientem se zapletou... To asi dokážeme pochopit, obzvláště když se jedná o tolik přitažlivé a po všech stránkách úspěšné muže. Že to ovšem s sebou přináší spoustu nevraživosti, závisti a dalších problémů, není třeba zdůrazňovat. Naštěstí jsou naše hrdinky odvážné mladé dámy, které se umí postavit jak k pracovním výzvám, tak i upřímně posoudit, v jaké emoční situaci se nachází jejich srdce.

Věřím, že i Vy si jejich cestu za štěstím krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Susannah Erwinová

**KONKURZ
NA MANŽELKU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Wanted: Billionaire's Wife

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Michaela Klevisová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2019 by Susannah Erwin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02–516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24–25

ISBN 978-83-276-5022-1 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5023-8 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5024-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Danica Novaková za sebou měla časné vstávání a dlouhý let napříč kontinentem. Ze všeho nejvíc teď toužila po horké sprše, chladných přikrývkách a alespoň desetihodinovém ničím nerušeném spánku. Místo toho vyplnila formulář o ztraceném zavazadle a nasedla do taxíku, který s ní cestou do její kanceláře v Palo Alto projel snad každou červenou. Cestou zavolala do zdravotní pojišťovny kvůli platbám za léčení svého bratra. Byl to už třetí člověk, se kterým kvůli tomu od příletu do Kalifornie telefonovala, a to ještě nebylo ani jedenáct dopoledne.

„Takže léčba není hrazená pojišťovnou?“ Přidržovala si telefon u ucha zvednutým ramenem a volnými rukama hledala v kabelce bankovky pro taxikáře. Kreditní karta už měla vyčerpaný limit. Danica to zjistila, když si v letadle chtěla koupit něco k jídlu. Neplánovaná cesta domů na Rhode Island jí spolkla veškerou finanční rezervu. „Nedaly by se ty náklady snížit? Ne?“

Řidič na ni pohlédl ve zpětném zrcátku. Netrpělivě poklepával prsty o volant. Když se jejich pohledy střetly, znovu zapnul taxametr. Danica se na něj usmála skrz sevřené zuby a dál se snažila na úředníka zdravotní pojišťovny mluvit klidným a zdvořilým tónem.

Když její táta zakládal úklidovou firmu, ještě jí nebylo ani osmnáct, ale už tehdy pochopila, že při jednání s úřady vztek vůbec nepomáhá. „Ano, rozumím, že podle pojišťovny jde o nadstandardní léčbu. Mohla bych si o tom promluvit s vaším nadřízeným? Haló?“ Pohlédla na displej telefonu. Hovor se přerušil, anebo jí to úředník položil.

Zvenku se ozvalo zatroubení. „Musím už jet, madam,“ řekl řidič.

„Ještě vteřinu, prosím.“ Odložila telefon, aby mohla lépe prohledat kabelku. Někde přece musí být dvacetidolarovka, kterou u sebe nosí pro všechny případy, ano, tady je, zastrčená mezi účtenkami! Podala bankovku řidiči, a co nejrychleji vystoupila. Taxík se rozjel a v jeho sklech se zalesklo dopolední slunce.

Danica zakroužila hlavou, aby alespoň trochu uvolnila napjaté svaly na krku. Pak otevřela prosklené dveře kancelářské budovy. Připadalo jí, že od chvíle, kdy jimi naposledy vyšla ven, uběhlo celé století. Uprostřed pracovního dne si spěchala zabalit, aby co nejrychleji odletěla domů. Pořád ještě se vzpamatovávala ze šoku, který ji tam čekal. Její bratr Matt, od narození plný energie, byl na nemocniční posteli tak děsivě nehybný!

Matt se narodil osm let po Danice a celá rodina ho zbožňovala. Studoval poslední ročník střední školy a byl talentovaný sportovec. Jenže přede dvěma týdny se při zápase amerického fotbalu připlctl do strašlivé srážky tří hráčů a utrpěl těžký otřes mozku, zlomeninu stehenní kosti a poranění páteře.

Jeho stav už byl stabilizovaný a prognóza na plné uzdravení dobrá. Jenže jeho tělo nereagovalo na klasickou léčbu tak dobře, jak by mělo, a tak mu lékaři nabídli experimentální terapii. Páteř by se mu díky ní měla dát rychleji do pořádku. Jenže zdravotní

pojišťovna léčbu odmítla zaplatit. Danica rodičům slíbila, že najde řešení. Spoléhají na ni. Nemůže je zklamat.

Jakmile vstoupila dovnitř, zavřela oči a zhluboka se nadechla. V kancelářské budově sídlily jenom čtyři firmy a hala zůstávala po většinu dne prázdná. Danica byla vděčná za ticho a klid. Volno z rodinných důvodů už je pryč. Je načase přepnout zpátky do pracovního režimu. Za dva dny ji čeká prezentace pro firmu Ruby Hawk Technologies, a ta musí být perfektní. Pokud všechno půjde podle plánu, Danica by měla brzy povýšit z asistentky Johanny Rinaldiové na personální konzultantku.

Z recepčního pultu si vzala výtisk týdeníku Silicon Valley Weekly a cestou ke kancelářím Personální agentury Rinaldi jím rychle listovala. Chtěla se dozvědět, co je nového. Bulvární plátek se dal číst i on-line, ale Danica dávala přednost tištěnému vydání, protože bylo snadnější číst jej při chůzi. Jako by jí vesmír chtěl připomenout, jak moc důležité pro ni budou nadcházející dny, z titulní stránky na ni vybafla barevná fotografie Lukea Dallase, zakladatele firmy Ruby Hawk Technologies.

Danica sledovala vzestup firmy Ruby Hawk s obdivem. Ovšem ze všeho nejvíc ji fascinoval její majitel. Připadalo jí, že Luke Dallas by se hodil spíš na větrem ošlehané anglické vřesoviště než do kalifornské kanceláře ze skla a oceli. Jeho ostře řezané rysy perfektně ladily se zvěstmi, které o něm kolovaly. Prý je tvrdý, nekompromisní a má vysoké nároky.

Při pohledu do jeho modrých očí se zachvěla. Byly okouzlující, i když na ni hleděly jen z papíru. Brzy se na ni budou dívat z opačné strany stolu. Danica se před měsícem dozvěděla, že firma Ruby Hawk ukončila s jejich personální agenturou smlouvu. Danica

věděla, že její šéfka Johanna studovala s Lukem obchodní školu, a jen díky téhle informaci si dokázala v Ruby Hawk sjednat schůzku přímo s majitelem.

Ve skutečnosti určitě není takhle hezký. Musí to být nějaký fotografický trik, možná správné světlo –

Koutkem oka zahlédla, že se k ní něco blíží. Na poslední chvíli se vyhnula střetu s širokou mužskou hrudí. Přejela pohledem pevné svaly pod košilí zapnutou až ke krku, potlačila obdivný povzdech a omluvně se na muže usmála. Sklopila oči zpátky k článku a jednou rukou šátrala v kabelce pro klíč od kanceláře.

O vteřinu později si uvědomila, jak muž vypadá. Vzhledla od novin a znovu mu pohlédla do tváře. Pak na fotografii. A znovu na něj. Vyschlo jí v ústech a divoce se jí rozbušilo srdce.

Před zavřenými dveřmi Personální agentury Rinaldi stál Luke Dallas, z masa a kostí. Měřil nejméně metr devadesát, měl tmavé vlnité vlasy a pozoruhodně velké číslo bot.

Mýlila se. Naživo byl stejně okouzlující jako na fotce, nebo spíš ještě víc. Dvourozměrný obrázek nemohl zachytit auru nebezpečí, která ho obklopovala. Připomínal číhající šelmu, která při sebemenší provokaci vystartuje do útoku. Fotografie ukazovala jeho hezké rysy, ale nemohla znázornit jeho smyslnost a autoritu. Byl to muž, který dostane vše, po čem touží. Za každou cenu. Probodl ji pronikavým pohledem a zamračil se. Zachvěla se. Vzduch ztěžkl a zajiskřil napětím jako před bouřkou.

Dnes měl Luke Dallas oslavovat. Místo toho ho bolely čelisti od toho, jak zatínal zuby vzteky a ponížením. Byl to pro něj úplně nový pocit. Byl zvyklý mít situaci pod kontrolou, ať se dělo cokoli.

Dnes ráno se to však změnilo. Ze schůzky v kavárně na klidném místě, daleko od zvědavých očí a uší, kde měl podepsat smlouvu o prodeji svého podniku, se vyklubala léčka. Irene Stavrossová a její otec Nestor ho zahnali do úzkých. Ještě teď viděl rudě.

Rovnou ze schůzky se vypravil do personální agentury Johanny Rinaldiové. Neměl moc času nazbyt a připadalo mu, že Johanna je jediný člověk, který mu teď může pomoci z pasti, do níž ho Nestor tak šikovně chytil.

Kde do háje je? Její kancelář našel zamčenou a jeho klepání i telefonáty zůstávaly bez odezvy. Právě mu začínala docházet trpělivost, když do něj málem vrazila nějaká žena, která se vůbec nedívala na cestu. Teď na něj užasle valila oči. Mimochodem, měla je moc hezké. Velké a zelené. Kdyby si nedal pozor, mohl by se v jejich hlubinách úplně ztratit.

Vzápětí zamrkala a odvrátila se. Okamžitě pocítil nový nával vzteku.

„Vy jste Luke Dallas.“ Těkala pohledem mezi jeho fotografií na titulní stránce novin a jeho tváří. „Ale setkat se přece máme až ve středu.“

„Vy pracujete pro Johannu?“ Konečně se někdo objevil. Třeba se věci vrátí do správných kolejí a dnešek nakonec nebude jedno velké fiasko.

„Hm.“ Nervózně si přejela dlaní přes pocuchaný světlý culík a pak si uhladila bílou blůzku, zmuchlanou jako hadr na podlahu. „Ano. Jsem Danica. Novaková. Danica Novaková.“

Natáhla k němu ruku a on ji stiskl. Cítil, že se jí chvějí prsty. Trochu ucouvla a lícní kosti jí ztmavly ruměncem. Tvářila se vyplašeně, jako by byla Červená Karkulka a on zlý vlk.

„Můžu se na to podívat?“ požádal ji a natáhl ruku po novinách.

Rychle četl článek a s každou další větou v něm sílil pocit, že se na něj řítí stěny chodby. Bulvární reportér Cinco Jackson se nějak dostal k přísně utajované informaci, že Luke chce prodat svou firmu společnosti Stavros Group. Zveřejnil všechny drby, které se okolo plánované akvizice vyrojily, a napsal, že vše už je dojednáno a v nejbližší době má být podepsána smlouva. Luke si pomyslel, že by se měl držet co nejdál od kanceláří své firmy, jinak ho zaměstnanci zasypou zvědavými otázkami.

Luke pocházel z tak bohaté rodiny a sám už v mládí tak chytře investoval, že po promoci vůbec nemusel začínat pracovat. Mohl žít velmi pohodlný život, aniž by hnul prstem. On ale nechtěl být bohatý jen proto, že se narodil správným rodičům. Chtěl si vydělat sám.

Odmítl žít jen z tučného dědictví jako jeho bratranci a sestřenice. Rozhodl se něco vybudovat, tak jako to udělal jeho pradědeček. Něco, co na rozdíl od pradědovy firmy přetrvá. Dědův obchodní řetězec Draper & Dallas byl dávno minulostí. Společnost Ruby Hawk se však zabývala výzkumem v oblasti umělé neuronové sítě a biologické zpětné vazby a výsledky její práce by mohly být lidem užitečné po mnoho dalších generací.

Zmuchlal noviny. Ruby Hawk Technologies patří jen jemu. Firmu založil a financoval ze svých vlastních peněz. Teď však potřeboval víc kapitálu na výzkum. Potřeboval dokázat všem, kteří ho odepisovali jako bohatého diletanta, že je skutečný vizionář.

Prověřoval různé možnosti, jak by mohl získat víc peněz, ale žádná mu neposkytovala tu správnou kombinaci zdrojů, rozhodovacího práva a nezávislosti. Pak mu Irene Stavrosová navrhla, že si promluví se svým otcem. A před měsícem dostal Luke od Nestora návrh smlouvy.

Na papíře všechno vypadalo dokonale. Stavros Group koupí Ruby Hawk a poskytne firmě dost peněz na expanzi, ale zároveň Ruby Hawk dovolí dál samostatně pracovat. Původní management včetně Lukea v pozici generálního ředitele zůstane beze změn. Luke bude dál o všem rozhodovat, aniž by se mu mateřská společnost vměšovala do práce. Jenže když se s Nestorem sešel, aby smlouvu podepsali, starý muž odhalil svou past. Stanovil si podmínku. A pokud ji Luke nesplní, za půl roku nebude mít na výplatu.

Jestliže naopak k akvizici dojde, stoupnou zaměstnanecké akcie na milionové hodnoty.

Proto se tenhle obchod prostě musí uskutečnit! „Kde máte nadřízenou?“ zeptal se ženy.

Štěkl na ni tak ostře, že se jí rozšířily zorničky.

„Čekám tu už půl hodiny a nikdo neotevívá ani nezvedá telefon. Co jste to za firmu?“ Hodil po ní zmuchlané noviny.

„V tom, co děláme, jsme velmi dobří. Jsem si jistá, že existuje vysvětlení.“ Nechala zmačkaný papír spadnout na podlahu.

Povytláhl obočí a pohlédl na hodinky.

Zrudla ještě víc. „Jedu rovnou z letiště, takže nejsem v obraze. Johanna má nejspíš schůzku mimo budovu.“ Sáhla do kabelky. „Ačkoli to nevysvětluje, proč Britt nezvedá telefon,“ dodala pro sebe polohlasem. Vytáhla klíč. „Možná byste mohl počkat v jednacím místnosti. Je tam dobrá káva.“

„Ne.“ Dlouho si nevychutná kávu, aniž by mu připomněla hořkost dnešní schůzky. „Jdu dovnitř.“

Odemkla a oba vstoupili dovnitř. Uvítal je naprosto prázdný prostor. Nejenže tu nebyli žádní zaměstnanci, ale chyběly i stoly. Roztaženými žaluziemi pražilo slunce na laminátovou podlahu, jedinou

rozbitou kancelářskou židli a prázdné kovové police. Otevřenými dveřmi do vedlejší místnosti byl vidět opět jen holý prostor bez nábytku. Zůstala tu jen jediná kóje s vysokými stěnami.

„Asi nás vykradli,“ hlesla Danica a založila si ruce na hrudi. „Ale...“

Zavrtěl hlavou. Zloději by za sebou nechali nepořádek. „Tohle je práce stěhovací firmy.“

Cítil se, jako by dostal ránu pěstí do žaludku. Takže Johanna zmizela. Jak se mohl dvakrát za jediný den tak strašlivě přepočítat?

„Byla jsem dva týdny pryč,“ pípla Danica. „Dva týdny.“ Těkala pohledem po prázdné místnosti. Prameny vlasů jí zářily mnoha odstíny zlaté od temně medového po světle žlutý. Měla krásně vykrojené rty, ten spodní tak akorát plný, aby působil smyslně. Zadíval se jí na hezký nos pokropený skořicově zbarvenými pihami. Jestlipak by taky chutnal po skořici, kdyby ji na něj políbil?

Byl to jen vteřinový nápad. Vzápětí na Lukea tvrdě dolehla realita.

Jeho plán na záchranu Ruby Hawk byl v troskách. Naděje zmizela spolu s elegantním nábytkem, který dřív zdobil kancelář Johanny Rinaldiové.

Musí najít svoji nadřízenou. Proč jí nedali vědět, že se stěhuje? Stalo se obrovské nedorozumění.

„Zatímco jsem byla pryč, Johanna asi přestěhovala firmu. Nebyla jsem pořád na příjmu.“ Byla to pravda. Na nemocničním oddělení, kde byl Matt hospitalizován, nebyly povoleny mobilní telefony. „Zavolám jí.“

Ale kde má telefon? V taxíku ho přece používala – Ach ne. Když platila, položila přístroj vedle sebe na zadní sedadlo a nechala ho tam.

„Vyřeším to. Dejte mi čtvrt hodiny.“ Zamířila

k jediné kancelářské kóji, která tu zůstala. Právě v ní dřív sedávala. Prosím, ať je uvnitř fungující telefon! A prosím, ať má Johanna pro tuhle situaci naprosto logické vysvětlení!

Luke kývl. Danica se vztyčenou hlavou zašla za stěnu kancelářské kóje. Jakmile zmizela Lukeovi z dohledu, poklesla jí ramena.

Uvnitř nebylo nic jiného než kartonová krabice bez víka plná jejích osobních věcí. Navrchu ležely komiksové figurky, jimiž si ozdobila poličky. Když se stěhovala do Kalifornie, bratr jí je dal na cestu. Měly jí připomínat, že je silnější, než si myslí.

Začalo ji pálit v nose. Rychle mrkala, aby zahнала slzy. Už dávno se naučila, že pláč jí jen přidělá další problémy.

Na boku krabice byla přilepená krémová obálka. Danica z ní vytáhla luxusní lněný papír. Hned poznala Johannin rukopis.

Ahoj Danico!

Nechtěla jsem tě rušit v době, kdy jsi s rodinou. Dostala jsem úžasnou nabídku od Stavros Group! Jsem teď jejich nová ředitelka oddělení lidských zdrojů pro Asii a Pacifik. Budu sídlit v Sydney a cestovat po celém světě. Potřebují mě okamžitě, takže jsem nemohla počkat, až se vrátíš :-(

Britt už má novou práci, hurá! Když jsem u toho, udělala bys mi laskavost a přesvědčila se, že Britt přeměřovala všechny telefony do hlasové schránky? ;-(

Jakmile se usadím, pokusím se ti zavolat, ale budu mít hodně napilno, takže to asi nějaký čas potrvá. Tady je tvá poslední výplata a pro případ, že bys měla nějaké otázky, také číslo na právníka, který se zabývá likvidací firem.

Čao!

Johanna :-(

Danica vytáhla z obálky výplatní pásku. Dostala dvoutýdenní odstupné. Dvoutýdenní! Za víc Johanně nestála? Dala jí tři roky života, pomohla jí vybudovat firmu od nuly. Za celou tu dobu byla teď poprvé na dlouhé dovolené a Johanna se jí takhle odvděčila.

Klekla si na podlahu. Cítila se ještě hůř, než když se s ní rozešel bývalý přítel. Tehdy ji hrálo vědomí, že má alespoň dobrou práci a může posílat domů peníze. Ale teď? Nemá žádné úspory. Těžko může chtít po své spolubydlící Mai, aby platila i její polovinu nájmu. Mai má úplně stejně napjatý rozpočet jako Danica.

Danica byla od přírody optimistka a obvykle si z každé zapeklité situace našla cestu ven. Teď se to ale změnilo. Ať si lámala hlavu sebevíc, nenapadalo ji vůbec žádné řešení.

Luke se díval, jak Danica rázuje po kanceláři a culík se jí pohupuje ze strany na stranu. Neuniklo mu, že kromě něj se jí pohupují i ňadra.

Prázdnou kanceláři se rozlehl její vzlyk. Luke zavrtěl hlavou. Pláč je jen laciný trik manipulátorů. Na to jí nenaletí. Položil ruku na kliku.

Danica znovu vzlykla. A ještě jednou.

Zatraceně! Otočil se a zamířil k ní. Zastavila se a začala trhat na maličké kousky něco, co vypadalo jako ručně psaný dopis na drahém papíře. „Jen si pořádně vybijte vztek,“ řekl. „Bude vám líp.“

Krátce se usmála, střelila po něm pohledem a pokračovala v cupování papíru. „Johanna se přestěhovala do Sydney. Nechala mi tu staromódní ručně psaný dopis. Dala bych vám ho přečíst, ale bohužel už neexistuje.“ Z prstů jí na zem přšely další drobné útržky papíru. „Naše střeční schůzka je, předpokládám, zrušena.“

„Ano.“ Pocítil nepochopitelnou lítost, že Danicu

už nikdy neuvidí, ale zaplašil ji. „Odcházím. Hodně štěstí.“ Podal jí ruku.

Stiskla ji. Její ruka mu vklouzla do dlaně, jako by tam patřila.

Odkašlal si. „Kdyby se vám Johanna ozvala, povězte jí, že bych potřeboval –“

Pohlédl na útržek papíru poblíž své boty. Četl na něm část slova *Stavr*, napsanou neuspořádaným rukopisem. „Proč je vlastně Johanna v Sydney?“

Danica pokrčila rameny. „Napsala mi, že dostala nabídku snů.“ Kopla špičkou boty do útržků.

„Od koho?“ Neblahou předtuchou zařal břišní svaly.

„Od Stavros Group. Proč?“

Zalupal po dechu, jako by dostal ránu pěstí do žaludku. Až teď pochopil, jak důkladně Nestor s Irene nalíčili svou past. Koho dalšího z jeho okolí asi do svých intrik zapojili? Vsadil by se, že kdyby zavolal své bývalé Gwen, nejspíš by se dozvěděl, že právě natáčí v produkci některé ze společností vlastněných Stavros Group.

A on jim sedl na lep jako nezkušený absolvent obchodní akademie. Uhodil se pěstí do dlaně. Nejraději by praštil do stěny kancelářské kóje, ale tu by nejspíš jedním úderem povalil. „Jak jsem mohl být tak slepý?“

Danica přestala cupovat poslední zbytky papíru a pohlédla mu do očí. „Co s vámi má Johannina práce společného?“

Zavrtěl hlavou. Vzteky nedokázal promluvit. Nestor s Irene byli tři kroky před ním. Odstranili ze hry Johannu, protože věděli, že jeho první cesta povede za ní. Nemohl se divit, že ho mají takhle přečteného. Irene s ním a Johannou studovala na vysoké. Irene znala skoro všechny jeho přátele. Ztraceně.